

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABÝLO PŘÁVNÍ

MOCI dne 18. 1. 2011 a je
VYKONATELNÉ dne 7. 2. 2011

Český telekomunikační úřad
Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 4. 2. 11 Klv

Praha 28. leden 2011

Čj. 154 646/2010-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada“) jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává na základě rozkladu doručeného dne 30. 11. 2010 spol. **T-Mobile Czech Republic a.s.**, IČ 64949681, se sídlem Tomíčkova 2144/1, 149 00 Praha 4, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a rozkladu doručeného dne 29. 11. 2010 společností **Vodafone Czech Republic a.s.**, IČ 25788001, se sídlem Vinohradská 167, Praha 10, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“), ze dne 12. 11. 2010, čj. 41 125/2010-606/XV.vyř., o návrhu společnosti T-Mobile Czech Republic a.s., (dále též „navrhovatel“) proti spol. Vodafone, (dále též „odpůrce“) ve věci sporu o zaplacení částky 4,041.344,- Kč vč. DPH s příslušenstvím v podobě zákonných úroků z prodlení, za poskytování služby přenesení telefonního čísla v období od 1. 5. 2008 do 31. 7. 2008, a na návrh rozkladové komise Rady podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

I. Rozklady účastníků řízení se dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítají a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

II. Náhrada nákladů řízení o rozkladu se v souladu s ustanovením § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích žádnému z účastníků řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Dne 18. 3. 2010 byl doručen správnímu orgánu „Návrh na rozhodnutí sporu“ mezi navrhovatelem a odpůrcem o povinnosti odpůrce zaplatit pohledávku za vzájemně poskytovanou službu přenesení telefonního čísla za období od 1. 5. 2008 do 31. 7. 2008, ve výši 4,041.344,- Kč s příslušenstvím v podobě úroku z prodlení s tím, že navrhovatel

požadoval cenu za přenesení jednoho telefonního čísla ve výši 588,- Kč, kdy odpůrce nárokoval cenu za přenesení čísla u jednoduché objednávky za autorizaci 34,- Kč za objednávku a za dokončení objednávky 31,- Kč a u komplexní objednávky za autorizaci 69,- Kč za objednávku a za dokončení 31,- Kč za každé číslo v objednávce. Ceny byly uvedeny bez DPH.

Právní titul na úhradu pohledávky navrhovatel dovodil ze zákonné povinnosti zajistit poskytování přenositelnosti telefonních čísel v mobilních sítích stanovené v § 34 zákona o elektronických komunikacích a z opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3. Vzájemně vystavované faktury nebyly po celé sporné období navrhovatelem ani odpůrcem hrazeny, přičemž však povinnost úhrady rozdílu (salda) mezi fakturovanými částkami leží na odpůrci, který tuto povinnost po celé sporné období neplnil.

Oběma stranám sporu bylo známo, že u správního orgánu v době podání návrhu probíhalo správní řízení čj. 89 533/2008-606, jehož předmětem byla úhrada za poskytování služby přenesení mobilního čísla za předchozí období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008, tudíž zcela totožný spor, pouze z období předcházejícího. Strany sporu tudíž ve svých vyjádřeních k zahájenému správnímu řízení odkázaly na svá předchozí vyjádření učiněná v rámci řízení čj. 89 533/2008-606. Na návrh odpůrce bylo podle § 64 odst. 2 správního řádu přerušeno usnesením ze dne 25. 5. 2010 správní řízení do doby vydání pravomocného rozhodnutí správního orgánu II. stupně v řízení o rozkladu proti rozhodnutí vydanému ve sporu vedeném pod čj. 89 533/2008-606. Navrhovatel s přerušením řízení vyslovil souhlas. V řízení bylo pokračováno po nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu II. stupně o rozkladu čj. 64 831/2010-603 ze dne 9. 6.2010, o čemž byli účastníci řízení vyrozuměni dopisem ze dne 14. 6. 2010.

Po přezkoumání veškerých podkladů správního řízení správní orgán konstatoval následující.

Protože se smluvní strany na uzavření Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení nedohodly, nedošlo současně k dohodě o ceně za přenesení telefonního čísla, rozhodoval tento spor správní orgán ve správním řízení čj. 44 398/2005-610, na základě podaných návrhů jak navrhovatelem tak i odpůrcem. V průběhu tohoto správního řízení bylo vydáno rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř., ve kterém stanovil správní orgán cenu za přenesení telefonního čísla pouze pro službu přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, a to ve výši 588,- Kč bez DPH. Toto rozhodnutí však nikdy nenabylo právní moci, protože bylo v rámci řízení o rozkladu zrušeno, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, během kterého se měl tento správní orgán mimo jiné znovu zabývat výší ceny za přenesení telefonního čísla a prověřit, zda jsou v ní zahrnuty pouze ty náklady, které jsou nezbytně nutné k zajištění přenositelnosti telefonního čísla. Teprve pravomocné rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. stanovilo ceny za

přenesení telefonního čísla, a to ve výši 519,- Kč bez DPH za přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a 418,- Kč bez DPH za přenesení telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele. Uvedené ceny byly zjištěny na základě kalkulací předložených účastníky řízení, které následně správní orgán prověřil a upravil podle principů jednotné metodiky pro přenositelnost telefonních čísel se zohledněním konkrétních postupů při zpracování objednávky u každého účastníka řízení. Tyto ceny si účastníci řízení sjednali až uzavřením Dodatku č. 14 ke Smlouvě o propojení dne 20. 5. 2009 s tím, že jsou platné již od 1. 8. 2008.

Správní orgán tedy dospěl k závěru, že účastníkům řízení náleží za poskytnutí služby přenesení telefonního čísla náhrada, resp. kompenzace nákladů souvisejících s přenesením telefonních čísel mezi účastníky tohoto sporného řízení, která by měla splňovat zároveň podmínku uvedenou v § 55 odst. 1 a odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, a to, že by i tato kompenzace nákladů měla být nákladově orientovaná a měla by zahrnovat efektivně a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk. Dále pak dle názoru správního orgánu tato kompenzace nákladů za službu přenesení telefonního čísla nemůže být vyšší než ceny, které byly správním orgánem stanoveny pravomocným rozhodnutím ve správním řízení vedeném pod čj. 44 398/2005-610 o uzavření Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení. Z pravomocného rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. (potvrzeno rozhodnutím správního orgánu II. stupně čj. 39 857/2008-603) vyplývá, že nákladově orientovaná cena za přenesení telefonního čísla, kterou si mají účastníci sporu sjednat ve smlouvě, je ve výši 519,- Kč bez DPH, resp. v odůvodnění rozhodnutí je pak uvedeno, z jakých částek se uvedená „nákladová“ cena skládá při za zpracování komplexní objednávky, a to 111,- Kč (společný náklad) + 408,- Kč (náklad související s každým přenesením čísla) za přenesení jednoho čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a ve výši 418,- Kč bez DPH, resp. v odůvodnění rozhodnutí je pak uvedeno, z jakých částek se uvedená „nákladová“ cena skládá za zpracování komplexní objednávky, a to 34,- Kč (společný náklad) + 384,- Kč (náklad související s každým přenesením čísla), za přenesení jednoho telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele. Z uvedených důvodů správní orgán nemohl akceptovat navrhovatelem požadované ceny.

Odpůrce se vyjádřil dopisem ze dne 25. 8. 2010 ke správnímu řízení. Opětovně sdělil, že dohoda o cenu za službu přenesení mobilního čísla za předmětné období nebyla mezi ním a navrhovatelem sjednána, je proto na správním orgánu, aby rozhodl, v jaké výši má být provedena kompenzace za vzájemná plnění. Náklady, jak odpůrce uvedl, předpokládá u obou stran shodné s těmi, které byly identifikovány v pravomocném rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXXVI.vyř. ze dne 25. 3. 2008. K otázce příslušenství odpůrce uvedl, že již bylo o tomto rozhodnuto v předchozím řízení čj. 89 533/2008-606, a proto předpokládá, že bude rozhodnuto shodně.

Dále se správní orgán zabýval počtem přenesených čísel, kdy bylo zohledněno stanovisko, že cena za přenesení čísla se platí pouze za ta telefonní čísla, která skutečně byla přenesena a nikoliv za úspěšnou autorizaci objednávky na přenesení telefonního čísla. Tento princip vyplývá rovněž z opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, konkrétně z odstavce 3 čl. 13, který zní: "Rozhodným okamžikem pro úhradu ceny za přenesení mobilního čísla, tj. za zpracování objednávky žadatele podle čl. 13 odst. 1, je vlastní přenesení čísla k přejímajícímu operátorovi a vyřazení objednávky ze společného řešení podle čl. 11 odst. 12.". Toto ustanovení bylo doplněno právě z toho důvodu, aby nebyly pochybnosti o tom, co je rozhodným okamžikem pro vyúčtování ceny z přenesení telefonního čísla.

Obě strany sporu podaly svá vyjádření k počtu přenesených čísel, a to i v souvislosti s účtovanou výslednou cenou, která dle navrhovatele měla vždy vycházet pouze z údajů ohledně počtu autorizovaných a dokončených objednávek, kdy další údaje nebyly sledovány, tj. bez rozlišování komplexní a jednoduché objednávky. Navrhovatel konstatoval, že rozhodnou veličinou pro vlastní fakturaci přenesených čísel ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce byly z jeho strany pouze údaje ohledně celkového počtu autorizovaných a dokončených objednávek.

Odpůrce údaje uváděné navrhovatelem v návrhu na zahájení správního řízení o počtu skutečně přenesených telefonních čísel zpochybnil tím, že doložil v průběhu správního řízení údaje o počtu skutečně vzájemně přenesených mobilních telefonních čísel z databáze spol. CNPAC s.r.o.

K tomuto správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí konstatoval, že navrhovatel svá tvrzení o počtu skutečně přenesených telefonních čísel pouze na základě jednoduché objednávky relevantním způsobem neprokázal. Podle názoru správního orgánu nelze tedy považovat navrhovatelem tvrzené údaje o počtu přenesených čísel, resp. o autorizovaných objednávkách, u kterých ne ve všech případech došlo ke skutečnému přenesení mobilních čísel a které byly fakturovány, za relevantní důkaz o tom, že předmětná telefonní čísla byla přenesena pouze na základě jednoduchých objednávek. A to i s ohledem na tvrzení navrhovatele ze dne 13. 10. 2010, kdy uvedl, že rozlišení na jednoduché a komplexní objednávky nesledoval, resp. že pro něj byl rozhodující pouze počet autorizovaných objednávek a dokončených objednávek.

Naopak podle názoru správního orgánu I. stupně důkazy předložené odpůrcem z databáze spol. CNPAC s.r.o. o počtu přenesených mobilních telefonních čísel mezi účastníky řízení v předmětném období na základě jednoduchých a komplexních objednávek a o počtu komplexních objednávek, jsou relevantními důkazy o počtu přenesených mobilních čísel v předmětném období s rozlišením na základě jakých objednávek (jednoduchých nebo komplexních) k tomuto přenesení mobilních čísel došlo.

V této souvislosti je třeba uvést, že údaje o portacích mobilních telefonních čísel předávají spol. CNPAC s.r.o. sami mobilní operátoři, vč. údajů o tom, na základě jaké objednávky (jednoduché nebo komplexní) má být mobilní telefonní číslo přeneseno, tudíž údaje, které byly z databáze této společnosti správním orgánu předloženy, vycházejí z údajů předaných samotnými účastníky řízení spol. CNAPC s.r.o. a není důvod je zpochybňovat.

Při určení výše kompenzace nákladů za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a naopak vycházel správní orgán ze závěrů pravomocného rozhodnutí o rozkladu správního orgánu II. stupně (ve správním řízení čj. 89 533/2006-606), který potvrdil, že nelze pro výpočet kompenzace nákladů použít částky za přenesení telefonního čísla, které uváděl navrhovatel, a to ve výši 588,- Kč bez DPH za přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a ve výši ve výši 65,- Kč bez DPH/jednoduchá objednávka, resp. 100,- Kč bez DPH pro komplexní objednávku, za přenesení telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele. Tyto účtované ceny neměli účastníci řízení smluvně sjednány.

Podle názoru správního orgánu I. stupně je nezpochybnitelné, že účastníkům řízení náleží za poskytnutí služby přenesení telefonního čísla náhrada (která musí splňovat zároveň podmínku uvedenou v § 55 odst. 1 a odst. 2 zákona o elektronických komunikacích), resp. kompenzace nákladů souvisejících s přenesením telefonních čísel mezi účastníky tohoto sporného řízení, a to ve výši jednotkových cen, které byly určeny pravomocným rozhodnutím čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. ze dne 25. 3. 2008, které zároveň obsahuje podrobné zdůvodnění, jak správní orgán dospěl k uvedeným cenám za službu přenesení telefonního čísla, proto lze v tomto řízení - čj. 41 125/2010-606, na odůvodnění výše uvedených cen za přenesení telefonních čísel odkázat.

Po provedeném posouzení věci vydal předseda Rady ČTÚ dne 12. 11. 2010 rozhodnutí čj. 41 125/2010-606/XV. vyř., kterým podle § 141 odst. 7 správního řádu návrhu navrhovatele na uložení povinnosti odpůrci zaplatit za přenesená telefonní čísla v období od 1. 5. 2008 do 31. 7. 2008 vyhověl v části, a to tak, že stanovil odpůrci povinnost uhradit navrhovateli částku 1,273.852,16 Kč vč. DPH do 10 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Ve výrokové části II. rozhodnutí správní orgán část návrhu, která se týká povinnosti odpůrce uhradit navrhovateli příslušenství v podobě zákonných úroků z prodlení z přiznané celkové částky 1,273.852,16 Kč vč. DPH zamítl.

Ve výrokové části III. rozhodnutí správní orgán zbývající část návrhu, která se týká povinnosti odpůrce uhradit navrhovateli částku 2,767.491,84 Kč vč. DPH s příslušenstvím v podobě požadovaných zákonných úroků z prodlení, zamítl.

Ve výrokové části IV. rozhodnutí správní orgán náhradu nákladů žádnému účastníku správního řízení nepřiznal. V odůvodnění rozhodnutí pak uvedl, že navrhovatel nebyl úspěšný ani v 50 %, resp. byl více neúspěšný, než úspěšný, tudíž mu nebylo možno ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona o elektronických komunikacích přiznat ani poměrnou část z požadované náhrady nákladů za uhrazený správní poplatek.

Rozhodnutí bylo napadeno rozkladem navrhovatele ze dne 30. 11. 2010, kdy napadl rozhodnutí ve výrokové části II., III. a IV. V odůvodnění rozkladu uvedl, že se ztotožňuje s postupem správního orgánu v tom, že správní orgán vycházel z měsíčních pohledávek registrovaných navrhovatelem za odpůrcem, kdy odvolatel svou měsíční pohledávku vždy ponížil o částku, kterou požadoval za stejnou službu ve stejném období uhradit odpůrce. Navrhovatel však zcela zásadně odmítá jednotkové ceny, z nichž při výpočtu pohledávky navrhovatele za odpůrcem správní orgán vycházel. Dle navrhovatele měl správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházet z ceny ve výši 65,- Kč za přenesení telefonního čísla (a 100,- Kč za kompletní objednávku) ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele. K ceně přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce pak navrhovatel podal své vysvětlení, proč pro období před vydáním pravomocného rozhodnutí čj. 39 857/2008-603/II.vyř., ze dne 3. 7. 2008, která stanovila nákladově orientované ceny, považuje cenu 588,- Kč za nákladově stanovenou cenu služby přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce. Navrhovatel uzavírá tím, že cenu 65,- Kč za přenesení čísla, kterou nabídl a účtoval odpůrce, tento si sám s ohledem na své náklady v této výši stanovil; cenu 588,- kterou požaduje navrhovatel, stanovil, jak výše uvedeno, svým rozhodnutím na základě ekonomicky oprávněných nákladů navrhovatele svým rozhodnutím předseda Rady ČTÚ. Dále navrhovatel uvádí, že správní orgán zcela nesprávně dovozuje, že navrhovatel uplatňuje požadavek na úhradu dlužné částky z počtu autorizovaných objednávek a nikoliv na základě skutečně přenesených telefonních čísel. Tato úvaha není navrhovateli zřejmá, neboť při zpracování návrhu na rozhodnutí předmětného sporu vycházel právě a jen z počtu skutečně přenesených čísel. Navrhovatel trvá na tom, že cena odpůrce za přenesení telefonního čísla byla platně sjednána, účtována a hrazena, cena 588,- Kč je cenou služby přenesení čísla ze sítě odvolatele do sítě odpůrce stanovenou v souladu s § 55 zákona o elektronických komunikacích, kdy naopak pro cenu aplikovanou v napadeném rozhodnutí neexistuje právní důvod a není ani předložen správním orgánem žádný relevantní důvod pro zpětnou aplikaci cen stanovených v rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. Navrhovatel rovněž napadl výrok, kterým bylo zamítnuto příslušenství pohledávky, a uvedl, že pro vlastní vznik pohledávky je rozhodné samotné poskytnutí dané služby nikoliv rozhodnutí správního orgánu ohledně ceny takto poskytnuté služby. Dovolává se ustanovení § 369a odst. 2 obchodního zákoníku, dle kterého právo na úrok z prodlení, není-li splatnost ceny dodávky služeb stanovena, přísluší uplynutím 30 dnů ode dne, kdy dlužník obdržel fakturu za dodávku resp., není-li jej možno určit, uplynutím 30 dnů od obdržení zboží nebo služby.

Navrhovatel rovněž napadá výrokovou část IV., jakožto výrok, který je obsahově závislý právě na předchozích výrokových částech. S ohledem na výše uvedené pak žádá, aby bylo napadené rozhodnutí ve výrokové části II., III. a IV. zrušeno a věc vrácena k novému projednání.

Rozhodnutí bylo rovněž napadeno rozkladem odpůrce ze dne 29. 11. 2010, kterým odpůrce napadá rozhodnutí v rozsahu výroku I., a to z důvodu nesprávného právního posouzení a nepřezkoumatelnosti. Odpůrce se přidržuje svého názoru, že správní orgán měl postupovat tak, že určí jednotkovou cenu platnou pro navrhovatele i odpůrce a touto cenou vynásobí u každého operátora počet přenesených telefonních čísel za celé rozhodné období, nikoliv v měsíčních intervalech a takto určené pohledávky vzájemně pokrátí. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán ve skutečnosti posuzoval měsíční intervaly. Dle názoru odpůrce správní orgán uplatnil dvě různé metody pro výpočet ceny za přenesení čísla. Napadené rozhodnutí uvádí, že podkladem pro určení ceny za přenesení mobilního čísla je pravomocné rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř., tedy toto rozhodnutí je podkladovým rozhodnutím. Toto odpůrce napadá, neboť povaha uvedeného rozhodnutí není taková, aby se o podkladové rozhodnutí mohlo jednat. Toto rozhodnutí stanovilo povinnost pro budoucnost a neupravovalo tak vztahy v minulosti, kdy navíc je zde použit vzorec, dle kterého závisí cena na skutečném počtu přenesených čísel z dané sítě a to takovým způsobem, že čím méně čísel je přeneseno, tím je cena vyšší. Počet přenesených čísel má opouštěný operátor možnost ovlivnit. Správní orgán měl v předmětném řízení dle názoru odpůrce vycházet čistě z ustanovení § 55 zákona o elektronických komunikacích, který nebrání jak určení symetrické ceny splňující stanovené parametry výpočtu, tak i ceny zásadně zohledňující jen přírůstkové náklady potřebné pro obsluhu konkrétní objednávky na přenesení čísla při zohlednění dalších ustanovení zákona vyžadujících podporu a zachování hospodářské soutěže a zásady dobrých mravů. Vzhledem ke shora uvedenému pak odpůrce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí v rozsahu výroku I. zrušeno a věc byla vrácena prvoinstančnímu orgánu k novému řádnému projednání a rozhodnutí ve věci.

Předseda Rady ČTÚ neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady ČTÚ rozhoduje Rada ČTÚ.

Rada ČTÚ přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, a rovněž tak jeho správnost z hlediska námitek obou odvolatelů. Dále pak i z hlediska naplnění právních a věcných závěrů vyslovených Radou ČTÚ v souvislosti s vydáním rozhodnutí čj. 64 831/2010-603 (o zaplacení salda ze předchozí období).

Rada ČTÚ následně konstatovala, že správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí vycházel z rozhodnutí vydanému ve správním řízení vedeném pod čj. 89 533/2008-606, které předcházelo tomuto správnímu řízení a řešilo stejnou problematiku, tj. otázku vzájemné úhrady za přenesení mobilních telefonních čísel se stejnými účastníky řízení, avšak za období předcházející, a to leden 2006 až duben 2008 a řídil se právním názorem správního orgánu II. stupně a se závěry vyslovenými v rozhodnutí o rozkladech účastníků. V tomto řízení uplatňovali jeho účastníci obdobné námitky, a to jak v jeho průběhu, tak rovněž v uplatněných rozkladech. Je tedy možno říci, že se s těmito námitkami již jednou správní orgán vypořádal, a to jak v průběhu tohoto řízení, tak v rozkladovém řízení k rozhodnutí čj. 89 533/2008-606.

Pro úplnost se k vymezení předmětu sporu a určení výše kompenzace nákladů za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a naopak konstatuje následující.

Navrhovatel nedoložil, jakou cenu si s odpůrcem sjednal za přenesená čísla ve smyslu § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, nedoložil, že se s odpůrcem dohodl na způsobu úhrady a výpočtu ceny za přenesení čísla za období předcházející vydání pravomocného rozhodnutí správního orgánu ve správním řízení čj. 44 398/2005-610, nebo na jiném prozatímním řešení náhrady nákladů za přenesení čísla do doby vydání pravomocného rozhodnutí obsahujícího cenu za přenesení čísla, a ani to, že vzájemně požadované ceny za přenesené číslo jsou nákladově orientované. Z uvedených důvodů vedli účastníci řízení u správního orgánu správní řízení (zahájené na návrhy obou účastníků) čj. 44 398/2005-610.

Rozhodnutím čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř. stanovil správní orgán cenu za přenesení telefonního čísla pouze pro službu přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, a to ve výši 588,- Kč bez DPH. Toto rozhodnutí bylo v rámci řízení o rozkladu zrušeno, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, během kterého se měl tento správní orgán mimo jiné znovu zabývat výší ceny za přenesení telefonního čísla a prověřit, zda jsou v ní zahrnuty pouze ty náklady, které jsou nezbytně nutné k zajištění přenositelnosti telefonního čísla. Z uvedených důvodů nebylo možno akceptovat názor navrhovatele, že takto stanovená cena – ve výši 588,- Kč, za přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, je jediné platná pro předmětné období. Cena byla určena až pravomocným rozhodnutím čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. (potvrzeno rozhodnutím správního orgánu II. stupně čj. 39 857/2008-603). Tato rozhodnutí stanovilo ceny za přenesení telefonního čísla ve výši 519,- Kč bez DPH, což je cena nižší, než kterou požaduje navrhovatel.

Z uvedeného pravomocného rozhodnutí pak vyplývá, že ani odpůrcem navržená cena za přenesení telefonního čísla, kterou navrhl v Dodatku č. 9 ke Smlouvě o propojení jako vzájemnou cenu ve výši 65,- Kč, resp. 100,- Kč pro komplexní objednávku, a kterou si za

poskytnutou službu za předmětné období fakturoval, nebyla stanovena podle § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích, ale byla podstatně nižší. Nelze souhlasit s tvrzením navrhovatele, že cena 65,- Kč za přenesení jednoho telefonního čísla a 100,- Kč za přenesení čísla na základě komplexní objednávky, je nespornou cenou, kterou požadoval odpůrce po navrhovateli za přenesení jednoho telefonního čísla.

Podle názoru správního orgánu je tedy nezpochybnitelné, že účastníkům řízení náleží za poskytnutí služby přenesení telefonního náhrada, resp. kompenzace nákladů souvisejících s přenesením telefonních čísel mezi účastníky tohoto sporného řízení. Správní orgán vycházel při určení kompenzace nákladů (která musí splňovat zároveň podmínku uvedenou v § 55 odst. 1 a odst. 2 zákona o elektronických komunikacích) za přenesená čísla z jednotkových cen, které vyplývají z uvedeného pravomocného rozhodnutí. K cenám stanoveným tímto pravomocným rozhodnutím čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. je třeba zdůraznit, že tyto ceny se vztahují k pětiletému období, počínaje zavedením služby přenositelnosti čísel, konkrétně k období let 2006 až 2010, což zahrnuje i období, které je předmětem tohoto správního řízení, tj. období od 1. 5. 2008 do 31. 7. 2008.

Správní orgán zastává jednoznačné stanovisko, že cena za přenesení čísla se platí pouze za ta telefonní čísla, která skutečně byla přenesena a nikoliv za úspěšnou autorizaci objednávky na přenesení telefonního čísla, s tím, že je dále třeba rozlišovat, zda k přenosu telefonního čísla došlo na základě jednoduché nebo komplexní objednávky, a že pro výpočet kompenzace nákladů je třeba použít jednotkové ceny za skutečné přenesení mobilního telefonního čísla na základě jednoduché a komplexní objednávky. Tento princip vyplývá již ze samého opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3. Opatření obecné povahy mluví pouze o ceně za přenesení čísla a nikoliv o ceně za nepřenesení čísla byť na základě autorizované objednávky.

K legislativnímu rámci věci se dále konstatuje následující.

Podle § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích podnikatel zajišťující veřejnou telefonní síť je povinen zajistit, aby každý účastník veřejně dostupné telefonní služby poskytované na veřejné pevné nebo veřejné mobilní síti, který o to požádá, si mohl ponechat své telefonní číslo, popřípadě čísla nezávisle na podnikateli, který službu poskytuje. Podle odst. 4 uvedeného ustanovení technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností telefonních čísel stanoví Úřad Opatřením obecné povahy. Podle § 136 odst. 14 zákona o elektronických komunikacích musí podnikatel zajišťující veřejnou mobilní telefonní síť splnit povinnost uvedenou v § 34 tohoto zákona nejpozději do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti Opatření obecné povahy specifikující technické podmínky.

Dne 27. června 2005 vydal ČTÚ Opatření obecné povahy, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel. Opatření obecné povahy nabylo účinnosti dne 15. července 2005. Povinnost realizovat přenositelnost čísel ve veřejných mobilních telefonních sítích tedy byla stanovena nejpozději ke dni 15. ledna 2006. Podle čl. 17 Opatření obecné povahy podnikatelé, kteří mají povinnost zajistit přenositelnost telefonních čísel podle § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, doplní ve lhůtě 4 měsíců ode dne nabytí právní moci Opatření obecné povahy vzájemně uzavřené smlouvy o propojení jimi provozovaných veřejných telefonních sítí tak, aby obsahovaly nezbytné podmínky pro zajištění přenositelnosti čísel v souladu se zákonem o elektronických komunikacích a Opatřením obecné povahy.

Podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady ČTÚ rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

K jednotlivým rozkladovým námitkám navrhovatele odvolací orgán uvádí:

K rozkladovým námitkám navrhovatele lze obecně konstatovat, že tyto již byly vzneseny v průběhu správního řízení, kdy se s nimi správní orgán I. stupně již vypořádal v předchozím rozhodnutí a správnost postupu použití jednotkových cen, počet přenesených čísel s rozlišením jednoduchá a komplexní objednávka, byla potvrzena i správním orgánem II. stupně.

Navrhovatel vyslovil nesouhlas s použitím metodiky výpočtu z pravomocného rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. Správní orgán I. stupně dostatečným způsobem zdůvodnil, proč tyto ceny z uvedeného rozhodnutí použil s tím, že je to v souladu s právním názorem správního orgánu II. stupně. Z něj vyplývá, že kalkulační vzorec použitý z pravomocného rozhodnutí, ve kterém byla stanovena jednotková cena za přenesení tel. čísla, byl použit správně. K cenám stanoveným správním orgánem v pravomocném rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. je třeba zdůraznit, že tyto ceny se vztahují k pětiletému období, počínaje zavedením služby přenositelnosti čísel na trh, konkrétně k období let 2006 až 2010. Správní orgán z tohoto předpokladu vycházel, neboť v použitém obecném vzorci je počítáno s pětiletým obdobím, jak z hlediska počtu přenesených čísel, tak z hlediska vynaložených nákladů. Takto vypočtené ceny jsou průměrné, jsou relevantní k pětiletému období a pokrývají započtené náklady roku 2006, 2007, 2008, 2009 a 2010. Principem tohoto výpočtu je, že za období pěti let, v souvislosti s návratností vynaložených investičních nákladů na technické zabezpečení zpracování objednávek včetně provozních nákladů, budou operátorovi uhrazeny všechny započtené náklady tržbami. Stanovená cena odráží reálně doložené náklady za uplynulé období.

Správní orgán podle navrhovatele měl použít cenu za přenesení čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele ve výši 65,- Kč/přenesení čísla a 100,- Kč/komplexní objednávka. Tyto ceny považuje navrhovatel za odsouhlasené, neboť spornou byla pouze cena za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce. K uvedenému správní orgán uvádí, že navrhovatel se snažil pouze navodit takovou situaci, že s cenou odpůrce souhlasí, protože si svůj nárok za odpůrcem ponížil o částku účtovanou odpůrcem, avšak odpůrcem vystavené faktury nehradil. Nelze tedy přisvědčit závěru navrhovatele, že cena, kterou účtoval odpůrce, byla řádně sjednaná.

S uplatněnou námitkou, proč nepoužil správní orgán cenu za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce ve výši 588,- Kč/přenesení čísla určené nepravomocným rozhodnutím čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř. se správní orgán I. stupně dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí a rovněž tak v rozhodnutí o zaplacení částky za poskytnutou službu v předchozím období, a to velice obsáhle. Navrhovatel toto opětovně uplatňuje jako rozkladovou námitku, ke které odvolací orgán konstatuje, že pouze plně odkazuje na názor správního orgánu I. stupně, který považuje za správný, rovněž tak způsob výpočtu kompenzace nákladů s vazbou na skutečně přenesená čísla v souladu s opatřením obecné povahy č. OOP/10/07/2005-3 a zákonem elektronických komunikací. Způsob úhrady za autorizované objednávky si účastníci sporu nesjednali, a proto bylo nezbytné vycházet ze zákona o elektronických komunikacích a z příslušného opatření obecné povahy.

K rozkladové námitce navrhovatele do výroku II. napadeného rozhodnutí, kterým mu nebylo přiznáno příslušenství pohledávky je nutno uvést, že až do okamžiku rozhodnutí sporu, jaká kompenzace za sporné období navrhovateli náleží, nebyla známa výše závazku odpůrce z plnění navrhovatelovy zákonné povinnosti. Bez znalosti výše závazku pak nemohl odpůrce plnit z důvodu neznalosti ceny a nemohl tedy zákonitě nastat důsledek prodlení s plněním. Aplikace ustanovení § 369a obchodního zákoníku tak není v daném případě namístě, neboť prodlení ve splnění závazku nejprve předpokládá vznik tohoto závazku. Aplikace tedy může dopadat na vztahy, kdy je v okamžiku splatnosti závazku zřejmá cena plnění, ale není zřejmá lhůta plnění či nebyla provedena výzva k plnění. Nehrazení ceny ze strany odpůrce z důvodu neznalosti její oprávněné výše nemůže jít k tíži odpůrce v tom, že by byl povinen i v takovém případě hradit úroky z prodlení od okamžiku určeného dodáním služby a nikoliv od okamžiku určení výše tohoto závazku. Prodlení se splněním závazku, tj. zaplatit cenu za přenesení mobilních čísel ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce ve sporném období, odpůrci vzniká až v případě nesplnění povinnosti stanovené v tomto správním řízení. Nesplněním takto určeného závazku by se odpůrce teprve dostal do prodlení a navrhovatel by se následně mohl domáhat zákonných úroků z prodlení.

Navrhovatel rovněž napadá výrokovou část IV. rozhodnutí týkající se přiznaných nákladů řízení, která obsahově souvisí s předešlými, rovněž napadenými, výroky. Zde je

namístež podotknout, že navrhovatel uspěl v méně než 50% svého návrhu, tudíž mu nebyly v souladu s nálezem ÚS 455/01 náklady řízení přiznány. Rozklad do této výrokové části tudíž odvolací orgán považuje v kontextu ostatních výroků napadeného rozhodnutí za nedůvodný.

K jednotlivým rozkladovým námitkám odpůrce odvolací orgán uvádí:

Odpůrce především namítá, že v napadeném rozhodnutí byla nesprávně posouzena věc v otázce výše závazku a uvádí, že především nebyl respektován názor odvolacího správního orgánu, a to, že je třeba rozhodnout o pohledávce navrhovatele jako o pohledávce konečné, tj. po odečtení vyčísleného nároku odpůrce a má být posouzen nárok za celé sporné období, které nelze dělit na jednotlivé měsíce.

K uvedenému lze uvést, že tuto rozkladovou námitku odpůrce uplatnil i v předcházejícím správním řízení, tj. ve správním řízení, které posuzovalo celkové saldo účtovaných cen za službu přenesení čísla mezi účastníky řízení ve sporném období, kdy tímto obdobím bylo období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008. Zde správní orgán II. stupně trval na tom, že je potřeba vyčíslit saldo konečné, které bude odrážet celkový nárok navrhovatele pokrácený o celkový nárok odpůrce, a to z toho důvodu, že v některých měsících bylo saldo pro navrhovatele vyčísleno jako aktivní, avšak v některých bylo vyčísleno jako pasivní. Správní orgán byl veden snahou vyčíslit konečné saldo a zohlednit tak vzájemný nárok navrhovatele a odpůrce na peněžité plnění, který vznikl z důvodu poskytování služby přenesení telefonního čísla v daném období, tudíž posuzoval období jako celek, aby byl zohledněn i nárok odpůrce. V nyní posuzovaném období od 1. 5. 2008 do 31. 7. 2008 je možné vyčíslit jak saldo konečné, tak za jednotlivé měsíce a provést součet, a to s naprosto shodným výsledkem, jelikož v každém měsíčním období vychází aktivní saldo z pohledu navrhovatele, které zohledňuje nárok odpůrce. Z tohoto pohledu se tudíž jeví námitka odpůrce jako nepřipadná, a to i z toho důvodu, že příslušenství pohledávky, tj. úroky z prodlení, jejichž běh lhůt by počínal od data po splatnosti dané faktury, nebylo správním orgánem přiznáno.

Odpůrce shodně s navrhovatelem dále namítá, že nebylo možno vycházet z ceny přenesení mobilního čísla stanovené v pravomocném rozhodnutí správního orgánu čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř. Správní orgán I. stupně se v napadeném rozhodnutí vypořádal jak s námitkou, proč byly vzaty za základy ceny za přenesení čísel z pravomocného rozhodnutí a proč nebyl akceptován požadavek odpůrce na cenu ve výši 809,- Kč za přenesení čísla. Odvolací orgán konstatuje, že správní orgán I. stupně zde postupoval s ohledem na závěry již učiněné odvolacím orgánem v přecházejícím řízení, ale i v obdobném řízení s jiným navrhovatelem a jednotkové ceny za přenesení čísel s rozlišením jednoduché a komplexní objednávky pro kompenzaci nákladů za přenesení čísla použil správně.

Lze uzavřít tím, že obdobné připomínky uplatňoval navrhovatel i odpůrce v průběhu správního řízení, kdy správní orgán I. stupně se s jejich neakceptováním podrobně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i v rozhodnutí, které tomuto řízení předcházelo. Lze tak konstatovat, že správní orgán II. stupně se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, který vyhověl pouze částečně návrhu navrhovatele. Pro výpočet kompenzace nákladů správně použil metodiku výpočtu z již pravomocného rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř, kdy aplikoval kalkulační vzorec použitý z citovaného pravomocného rozhodnutí, a v souladu s OOP/10/07.2005-3 pak přiznal úhradu pouze za skutečně přenesená čísla, kdy příslušenství závazku přiznáno nebylo z důvodů uvedených výše.

S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady není opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.

předseda Rady

Českého telekomunikačního úřadu